

Arrest

nr. 115 563 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 7 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 In maart 2009 erkent de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus toe aan L.B., de zoon van verzoeker. Sinds 2010 verblijven verzoekers echtgenote en twee andere minderjarige kinderen in België, nadat zij via de Belgische ambassade in Tirana een visumaanvraag indienden. De echtgenote van verzoeker verkreeg een verblijf op grond van een visum gezinshereniging en de twee minderjarige kinderen kregen een verblijfsrecht op grond van een visum omwille van humanitaire redenen.

1.2 Verzoeker komt op 6 februari 2012 België binnen en doet een aankomstverklaring op 7 februari 2012 in Zottegem. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 7 mei 2012.

1.3. Op 6 maart 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in. De commissaris-generaal weigert deze asielaanvraag op 14 juni 2012.

1.4. De Raad bevestigt op 23 oktober 2012 de in 1.3 vermelde beslissing bij arrest met nr. 90.155.

1.5. Op 26 oktober 2012 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies)

1.6. Op 30 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot toelating van verblijf bij toepassing van de artikelen 9bis en 10 van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 21 mei 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.

Dit betreft thans de bestreden beslissing:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten L. I.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.05.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 06.03.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 15.06.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 13.07.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 25.10.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 21.05.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt hij in bloedwraak is met de familie V.; er reeds een verzoeningspoging zou ondernomen zijn, maar zonder succes; hij dan ook vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Albanië en aanhaalt dat zijn kinderen gedwongen zullen worden een moord te plegen om wraak te nemen voor hem; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag louter in het bezit is van een verklaring van de burgemeester A. D. van de gemeente Bajram Curri Tropoje (dd. 16.01.2013) met verklaring naar het Nederlands; de bewijswaarde van dergelijk document echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; betrokkene anderzijds ook vijf ontvangstbewijzen van postproducten naar voren brengt; betrokkene aan de hand hiervan wil aantonen dat hij brieven zou verstuurd hebben naar de Minister van Justitie, de premier, en de algemene procureur met betrekking tot de problemen die hij in de gevangenis zou gekend hebben; betrokkene tevens een DVD aanbrengt, waarop een interview zou te zien zijn van de advocaat van betrokkene in Albanië, omtrent bloedwraak in Albanië; betrokkene echter niet kan aantonen dat hij deze niet gedurende zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; uit de door betrokkene aangebrachte enveloppe en het ontvangstbewijs (dd. 16.01.2013) overigens enkel blijkt dat betrokkene een zending zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene actueel nog in bloedwraak verwickeld zou zijn met de familie V.; zij tevens stelden dat betrokkene niet aannemelijk kon maken dat hij in geval van eventuele problemen met leden van de familie V. in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten; noch voornoemde documenten/DVD, noch de huidige verklaringen van betrokkene van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; de begeleidende brief van de advocaat van betrokkene evenmin de beslissingen genomen in het kader van zijn eerste asielprocedure kunnen wijzigen; deze brief immers deze brief immers op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door

diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/1 en 51/8 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering stelt zij in haar middel het volgende:

“De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven actueel in gevaar is in zijn land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat Albanezen met een bloedwraak actueel niet kunnen rekenen op afdoende bescherming van hun autoriteiten.

In de bestreden beslissing stelt men dat de stukken die verzoeker voorlegt niet kunnen weerhouden worden als nieuw element. Deze visie is evenwel een niet conforme omzetting van sommige bepalingen uit de kwalificatierichtlijn: het intern vluchtalternatief, actoren van vervolging en andere. De inhoudelijke filter is niet correct gehanteerd conform de procedurerichtlijn, m.n. nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt (artikel 32.4 Procedurerichtlijn).

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Er is geen rekening gehouden met de bewijzen, het schrijven van de raadsman, het verhaal op de DVD . Men heeft zelfs geen tolk gebruikt om een verhoor af te nemen.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het art. 48/4 Vw.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder geenszins op een afdoende manier de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet als een nieuw bewijs kan gelden van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land minstens als

een bewijs kan gelden van een ernstig risico in hoofde van verzoeker op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen.

Dat er duidelijk sprake is van schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder immers gehouden was grondig te motiveren waarom het door verzoekers overlegde stuk DVD welke dateert van na verzoekers laatste asielaanvraag en waaruit blijkt dat verzoekers leven in Albanie in gevaar is (de verklaring van de advocaat dient minstens al een begin van bewijs aanvaard te worden), niet kon weerhouden worden als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Albanie. Dat de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, niet afdoende gemotiveerd is en derhalve in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald met verzoekers rechten van verdediging, met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt, wanneer deze stelt dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het art. 48/4 Vw. Dat geenszins het door verzoeker neergelegde nieuwe bewijsstuk, waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds in zijn land in gevaar is, aan een grondig onderzoek werd onderworpen. Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom de nieuwe stukken niet als een "nieuw element" kan worden beschouwd.

Dat door verweerder werd nagelaten enig onderzoek in te stellen teneinde de authenticiteit en de geloofwaardigheid en waarachtigheid op een objectieve manier na te gaan.

Terwijl dit een beoordelingsbevoegdheid is die het CGVS dient te hanteren reden waarom het verzoek diende in overweging diende genomen. Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat verweerder in de weigeringsbeslissing stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48 van de wet van 15 december 1980.

Dat derhalve de motivatie van de weigeringsbeslissing in se tegenstrijdigheden bevat.

Dat immers verzoeker, naast een bewijs waaruit blijkt dat hij door nog steeds in gevaar is, tevens een DVD heeft neergelegd.

Dat er duidelijk sprake is van schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd."

De schending van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd, daar dit artikel niet bestaat.

Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “nieuw gegeven” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag de volgende documenten neer:

- Een verklaringen van de burgemeester van de gemeente Bajram Curri Tropoje dd. 16 januari 2013, met Nederlandse vertaling;
- Vijf ontvangstbewijzen van verzonden postproducten;
- Een dvd met een interview van zijn Albanese advocaat;
- Een enveloppe en ontvangstbewijs dd. 16 januari 2013;
- Een begeleidende brief van verzoekers advocaat.

Verzoeker verklaarde bij zijn aanvraag het volgende:

“Bij mijn 1e asielaanvraag en mijn interview op het CGVS, had ik de brief van de burgemeester en het attest van het Nationale verzoeningscomité niet bij. Ik heb alleen mondeling verteld over mijn problemen. Omdat ik niet over voldoende documenten beschikte tijdens mijn 1e asielaanvraag, vermoed ik dat ik hiervoor een negatieve beslissing heb ontvangen. Met het verzoeningsattest dat ik reeds heb voorgelegd bij het RW, wil ik aantonen dat ik indien ik terugkeer naar Albanië ik vermoord zal worden. Mijn kinderen zullen gedwongen worden om een moord te plegen om wraak te nemen voor mij. Zowel de burgemeester als het verzoeningscomité spreken over hetzelfde probleem zijnde de bloedwraak. In de brief van de burgemeester staat ook vermeld dat de familie V. niet akkoord is om zich te verzoenen en dat de overheid niet in staat is iets te doen tegen bloedwraak in Albanië. De advocaat van het volk op de DVD geeft de algemene situatie van bloedwraak in Albanië. Hij vraagt aan de Albanese overheid om hier tegen op te treden. De DVD heb ik zelf van het internet gehaald. Met de 5 ontvangstbewijsstukken wil ik aantonen dat ik zelfs in de gevangenis werd bedreigd door de gevangenisautoriteiten. De ontvangstbewijzen tonen aan dat ik brieven heb gestuurd naar Minister van Justitie, premier en algemene procureur ivm mijn problemen die ik in de gevangenis kende.

Wanneer en van wie heeft u deze documenten ontvangen?

Ik heb deze van een dorpsgenoot S. L. ontvangen via post. Hij heeft deze opgestuurd op 16/01/2013.

Hoe heeft S.L. deze documenten bekomen?

Ik heb hem gevraagd om naar de burgemeester te gaan en te vragen of ik zou kunnen beschermd worden indien ik zou terugkeren naar Albanië.

Indien u nu zou terugkeren naar Albanië. wat vreest u?

Indien ik terug zou keren naar Albanië, moet ik binnen blijven anders zal ik vermoord worden door de familie V. Mijn zonen zouden niet meer naar school kunnen gaan en ze zouden binnen dienen te blijven net zoals ik, omdat ze ook bedreigd worden.

(...)

Vertelt uw zus over uw problemen of toestand in Albanië?

Anderhalve maand geleden vertelde mijn zus via telefoon dat A. R., de voorzitter van het verzoeningscomité in Tropoje, naar de familie V. is gegaan om verzoening te vragen maar de familie V. ging niet akkoord.

Wenst u nog iets toe te voegen?

Ik kan niet terugkeren naar Albanië. Mijn leven en dat van mijn zonen is daar elke minuut in gevaar.”

De verzoekende partij betoogt dat verzoekers leven in gevaar is, en hij hiervoor niet alleen op zijn eigen uitgebreide ervaring steunt, maar ook dat uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Albanezen verwikkeld in een bloedvete kunnen niet rekenen op afdoende bescherming van de autoriteiten in Albanië. Verder voert zij aan dat de beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd en dat er geen rekening werd gehouden met de bewijzen, het schrijven van de raadsman en het verhaal op de dvd. Bovendien zou men zelfs geen tolk gebruikt hebben om een

verhoor af te nemen. De draagkrachtige motieven die aan de grondslag dienen te liggen van een beslissing ontbreken. Geenszins zijn de bewijsstukken op een afdoende manier aan een grondig onderzoek onderworpen volgens verzoeker. De verwerende partij diende immers te motiveren waarom de dvd, die dateert van na verzoekers laatste asielaanvraag en waaruit blijkt dat zijn leven in gevaar is, niet kon worden weerhouden als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Albanië. Ook zou de verwerende partij nagelaten hebben enig onderzoek te voeren teneinde de authenticiteit en de geloofwaardigheid en waarachtigheid van de aangebrachte stukken op een objectieve manier na te gaan. Dit is de beoordelingsbevoegdheid die het CGVS dient te hanteren, wat een reden is waarom het verzoek in overweging diende genomen te worden. Zij klaagt opnieuw aan dat de bestreden beslissing werd genomen zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de motivering gestoeld is op onjuiste feiten en hierdoor niet afdoende is.

Met de blote stellingname dat de verweerder niet op afdoende wijze de neergelegde bewijsstukken heeft onderzocht en dat hij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom deze stukken niet als een nieuw bewijs kunnen gelden, weerlegt de verzoeker de bovenstaande concrete motieven van de bestreden beslissing niet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat alle door de verzoeker neergelegde stukken aan een onderzoek werden onderworpen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit werd hierboven reeds vastgesteld in het kader van de beoordeling van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat verzoeker de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van haar herhaalde asielaanvraag niet weerlegt met de loutere stellingname dat *“de neergelegde bewijsstukken [niet] aan een grondig onderzoek [zijn] onderworpen”* en dat *“de motivatie gestoeld is op onjuiste feiten”*, noch met de louter theoretische uiteenzettingen omtrent de motiveringsplicht. Deze beweringen vinden daarenboven geen steun in het administratief dossier. Verzoeker geeft met deze bijzonder vage beweringen immers op geen enkele wijze *in concreto* aan waarin dan wel precies de beweerde ondeugdelijkheid in de motivering of de onzorgvuldigheid vanwege de verweerder is gelegen.

Verzoeker gaat er bovendien volledig aan voorbij dat zijn herhaalde asielaanvraag, geheel conform de beperkte bevoegdheid waarover de staatssecretaris of zijn gemachtigde beschikt in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, slechts beoordeeld werd in het licht van de vraag of de verzoeker bij zijn herhaalde asielaanvraag al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die kunnen rechtvaardigen dat een nieuw onderzoek zich opdringt, een onderzoek dat verder inhoudelijk uitsluitend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevoerd.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet immers beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op deze beperkte bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en er in de bestreden beslissing geenszins een standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, kan te dezen niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie. Derhalve kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen ten gronde onderzoek instellen om op objectieve wijze te peilen naar de authenticiteit en de geloofwaardigheid en waarachtigheid, zoals de verzoekende partij voorhoudt. Zulk

onderzoek valt zoals reeds werd besproken, niet binnen de bevoegdheid van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van zijn beoordeling van de aangebrachte stukken in een herhaalde asielaanvraag of er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het begrip “*nieuw gegeven*” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat hij het door de verzoekende partij gevraagde onderzoek evenmin kan doorvoeren, in het kader van zijn wettigheidstoets treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bovendien wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker zich volledig baseert op zijn initiële asielmotieven die reeds ten gronde onderzocht werden, waaraan de commissaris-generaal geen geloof hechtte en de Raad deze beslissing ook bevestigde. Met het argument dat verzoeker vanuit uitgebreide ervaring spreekt en de hedendaagse situatie aantoonde dat er ernstige misbruiken zijn in Albanië, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de aangebrachte stukken geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zijn.

Wat de dvd betreft, stelt de Raad eveneens vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet kennelijk onredelijk oordeelt dat de verzoeker niet aantoonde dat hij de dvd tijdens een eerdere asielprocedure had kunnen aanbrengen. Dit wordt immers bevestigd door de verklaringen van verzoeker: “*De advocaat van het volk op de DVD geeft de algemene situatie van bloedwraak in Albanie. Hij vraagt aan de Albanese overheid om hier tegen op te treden. De DVD heb ik zelf van het internet gehaald.*” Verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij de dvd niet eerder van internet had kunnen halen en had kunnen neerleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr.

143.021). Het begrip “*nieuw gegeven*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De verzoekende partij toont noch aan dat de dvd niet kon worden voorgelegd tijdens de laatste fase van de eerste asielprocedure waarin de asielzoeker het stuk had kunnen aanbrengen, namelijk de zitting op de Raad, noch toont de verzoekende partij aan dat de inhoud van dit stuk nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij tot slot aanvoert dat er geen tolk gebruikt werd om het verhoor af te nemen, stelt de Raad vast dat het tegendeel blijkt uit het administratief dossier. De aanvraag vermeldt immers dat het gesprek gevoerd werd in het Albanees en vertaald werd naar het Nederlands en dat het verslag in het Albanees werd voorgelezen. Bovendien heeft verzoeker de aanvraag ondertekend, net als de tolk. In die zin kan de verzoekende partij dit onderdeel van het middel niet dienstig aanvoeren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Evenmin kan de Raad een manifeste beoordelingsfout vaststellen.

Het middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS